

Veus i silencis

Aquesta nit el fred afilat es cola pels guants, cala la roba i va directe als ossos, amarat d'una humitat gèlida que es deixa notar en les petjades sobre les fulles, la lluentor de l'asfalt, l'olor a hivern. Escalfar-me les mans amb l'alè, fregar-les, anar amagant-les a les butxaques no em consola el patir de les baixes temperatures; el vent que m'espera congelat a cada cantonada m'ajuda a mantenir-me despert. És el pitjor del meu treball. Un aprèn l'ofici, a vèncer la son i poc a poc a gaudir de la solitud que acompanya la nit però al fred, mai no he aconseguit acostumar-me. En les moltes hores que passo abraçat a l'escombra pels tots els racons d'aquesta gran ciutat, sóc testimoni de situacions curioses a partir de les quals m'agrada inventar grans històries i posar-les banda sonora amb el vell transistor que porto a la butxaca de l'uniforme, fidel company des que vaig començar fa ja tants anys en aquesta feina. Aviat em jubilaré i potser doni regna solta a totes aquestes històries que tinc al cap. Trobaré a faltar la tranquil·litat dels carrers buits, el silenci interromput pel soroll del motor d'un cotxe o pel vent fuetejant la persiana metàl·lica de qualsevol d'aquests comerços ara buits. Dos mesos i hauré d'aprendre a viure amb la llum del dia.

Quan era nena somiava amb trobar un príncep blau que s'enamorés de mi des del primer instant; algú que amb una sola mirada en tingués prou per desitjar passar al meu costat la resta de la seva vida. Jugava a imaginar com i on ens coneixeríem, el gust del primer petó, la primera vegada. Somiava amb el dia en el que m'hi uniria a ell, vestida de blanc, de núvia, com una princesa camí a l'altar; després vindrien els nens, fundar una família que romandria eternament unida, envellir junts...estimant-nos sempre com el primer dia.

Buit una vegada més el recollidor ple de burilles a la galleda; cantussejo la melodia que donarà pas al noticiari de les tres de la matinada.

De sobte un crit esquíngat ha travessat l'escàs fil de música que emetia el walkman; d'una estrebada m'arrencó els auriculars, pendent de localitzar el lloc on ve o, si pot ser, algun eco em permet sortir corrent en una direcció

concreta. M'ha semblat la veu d'una dona i, encara que en la vida havia sentit cap altre similar, estic segur que l'empeny la desesperació.

Les coses no sempre acaben resultant com desitjaríem i d'aquell somni d'infantesa i adolescència va resultar un festeig d'alts i baixos, un matrimoni accelerat sense princesa ni enamorat i un llit de tres cantonades.

Hem estat feliços però...a vegades s'enfadava amb mi; deia que si estimes algú com ho feia ell...; potser tenia raó en emprenyar-se i repetir que no sempre vaig mantenir el lloc que havia d'ocupar una bona esposa.

Ens casàvem fora del meu conte de fades, lluny de l'afecte de la meua família i la màgia dels somnis, empesos per un embaràs que va intentar per tots els mitjans no veure culminat; creia que un nadó arruïnaria nostre matrimoni, que ens separaria.

Faig passos sense sentit, endavant, cap als costats, atordit, sense saber què he de fer, cap a on anar; si fos una broma? Si fos part d'un joc o simplement un xiscle xopat d'alcohol. I si no ho fos? Si algú necessités ajuda de veritat, què puc fer jo, un humil escombriaire de més de seixanta anys?

Però...no pot ser...crec veure a la llunyania algú al terra, estirat, no, s'arrossega; intento córrer tan ràpid com em permeten aquestes cansades i velles cames fins a aquell cos. Quan arribo, no ho puc creure, és una noia; està malferida. Crido, demano ajuda al mig de la nit, pot sentir-me algú? Només se m'ocorre tombar-la al terra, de cara amunt i retirar-li el cabell de la cara, buscar el lloc on brolla la sang que li tenyeix camisa. Déu meu, té el rostre ple de cops, esgarrapades i el coll esquitxat de sangtraïts. Les seves petites mans tremoloses en prenen una de les meves per apropar-la-hi al costat esquerre; retiro la mà xopa de sang que, bategant, sembla fugir-li del cos. La roba esquingada amaga blaus i macadures, una pallissa, però també ferides gairebé cicatritzades. Què t'han fet?

La nit de casaments gairebé aconsegueix el seu propòsit. La primera carícia de mà aixecada; després vindrien més. A diari. Però jo l'estimava.

L'estimava fins al punt de justificar-lo, d'acceptar els seus accessos d'ira i gelosia, de consentir les seves pallisses i creure que tenia raó, que les

mereixia. Que me les mereixia. Fins avui, el vaig creure. Creia les vegades que després dels cops em deia que m'estimava.

Cridin a una ambulància! Els veïns comencen a treure el cap despertats pels meus crits. Una ambulància! Jo, que havia adorat la meva esposa fins al dia en què una greu malaltia se la va voler portar, no puc entendre el que aquesta jove amb dificultat balboteja. El seu marit. Ha de ser deliri, la pèrdua de la sang que ja em xopa l'uniforme. Però no, ho torna a repetir. "El meu marit". Faig pressió a la ferida que a borbolls desprèn solitud; tinc por de fer-li mal. Recullo el seu cos i la cobreixo amb la meva jaqueta; tremola, plora. Jo també. M'estremeixen els gemecs de dolor que emet espantada, gairebé sense voler fer soroll. Li ha d'haver fet tant mal aquest canalla.

Algú ha cridat un metge? Necessitem ajuda! No vull que em senti perquè...s'està morint aquí, als meus braços, i no hi puc fer res.

Mare...Mare, tinc tanta por... Amb prou feines puc sentir més enllà del dolor, de la coïssor d'aquesta ferida que porta tant oberta. Sé que encara que mai no vaig tenir valor suficient per explicar-te que el meu matrimoni era un malson sempre ho vas saber. Crec que ara ja és massa tard i ha complert la seva promesa de ser el meu botxí. No he aconseguit escapar de la seva ràbia i, en dir-li que el denunciaria, s'ha tornat boig. Se li han inflat els ulls de còlera i, en veure que resistia a la força dels seus punys, ha corregut a la cuina cercant la manera d'acabar amb mi aviat. N'ha tingut prou amb un gest precís i afilat. Encara no sé com he aconseguit escapar a un segon intent. Després de tant temps de silenci, patiment, dolor i plor ofegats només he estat capaç de cridar una sola vegada; vaig callar per por, per vergonya i per creure que era normal dins del seu gran amor. Però avui no he pogut més amb aquests grillons i...les forces m'han fallat abans d'arribar a algun lloc on poguessin ajudar-me, crec que ja és massa tard.

Sembla mirar cap part, com si tingués davant aquell túnel de llum del que parlen. Un fil de sang se li escorre entre els llavis. L'ambulància no trigarà gaire; li demano que aguanti, encara que no li queden a penes forces ni per respirar. S'està esfullant entre els meus braços. Només puc donar-li una

mica d'afecte, la meva mà, repetir-li que tot anirà bé. Se li tanquen els ulls, se'n li va la vida per les ferides mortals d'un amor equivocat. Tot just entenc les seves paraules. Crec que s'està acomiadant. Li faig un petó al front, li prometo que Déu estarà amb ella. "La meva nena, la meva nena" balboteja just abans que se li apagui la veu. No li queda alè ni forces per lluitar per la seva pròpia vida. Aquest canalla. Ja estan aquí els sanitaris, han passat pocs minuts però se m'han fet eterns. Els llavis se li tornen moradencs i el seu cos al meu pit...està gelada..

Mare, em fa molt mal. No em queden forces. Noto unes mans pressionar-me la ferida, acariciar-me el cabell. Una veu em diu que aguanti, que sigui forta, l'ambulància està en arribar...però no puc. Només veig una profunda foscor, estranya, freda. No entenc què passa. No aconseguixo cridar, no poden sentir-me. Els segons es fan eterns. Crec que la mort és a prop. No tornarem a veure'ns. Necessito dir-te que us estimo molt. Us trobaré a faltar tots. Diques-lo a papà que no m'oblidi;, encara que mai us el digués, sou la millor família que podia haver tingut.

...Em costa tant respirar...La meva nena...Sento tant que aquell covard me l'arranqués dels braços...no hi vaig poder res més per evitar que també a ella...

Cuideu de la meva petitona; ensenyeu-la a créixer amb els valors que jo vaig oblidar per la persona equivocada i, sobretot, digueu-li que la seva mare sempre estarà a prop seu.

Mama, quedeu-vos tranquils... aquí s'acaba el meu sofriment... començo a sentir-me lliure...

Us estimo....

No han pogut fer res per ella, només certificar la seva mort. Ha deixat avergonyida aquest món trasbalsat amb un gest que gairebé m'ha semblat un somriure. Potser...alleujament... Era preciosa.

Entre llàgrimes prego per ella amb un parenostre, per a que l'eternitat la lliuri de la condemna que li va tocar viure. I perquè beneeixi la nena.

La seva mare al cel i qui fos el seu pare entre reixes...serà ella qui compleixi condemna...la de viure en un món que ha perdut el seny...

Explico a la policia el succeït. "He d'anar-me'n a casa"; "no, no necessito ajuda, només anar-me'n a casa". Tan sols faltaven dos mesos. Ja no recordo el fred, ni el silenci a la foscor, només un crit i els ulls plorosos d'aquesta noia demanant-me que l'ajudés; les meves mans plenes de la seva sang.

Ningú no va parlar-ne, però no va faltar mentre va viure una rosa blanca i un escarit poema en aquella cantonada en la qual els seus braços van sentir morir a la jove una nit gelada de desembre...